

iyilik TİMİ

METİN ÖZDAMARLAR

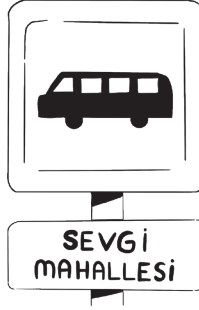

ÇİZER: BURAK GENÇ

*Bu kitabın telif gelirlerinin bir kısmı,
SMA'lı çocuklarımızın yardım kampanyalarına
destek için kullanılmaktadır.*

*Bu kitap, başta evlatlarım
Asel, Eslem ve Ahmet Arhan
olmak üzere; iyi olmayı, iyi kalmayı,
iyiliği yaymayı, korumayı, insanları
gülmsetmeyi ve insanların kalplerine
dokunmayı ilke edinen tüm çocuklara
armağan edilmiştir.*

Koşmayı bırakıp sakince yürümeye başladım. Arkadaşlarım da beni taklit etti. O anda sanki tek bir beden olmuştuk. Nefesimizin normale dönmesini bekledik. Nefesimiz düzelmmişti ama adrenalin seviyemiz sürekli yükseliyordu. İçimde sürekli “Bu ülkenin güzel çocukları için bunu yapmalıyız.” diyerek kendimi motive etmeye çalışıyordum. Bununla birlikte ne tür bir risk aldığımızın da farkındaydım. Arkadaşlarıma seslendim: “Ya şimdi ya hiçbir zaman!”

KALBİN KAPISI İÇERİDEN AÇILIR

Saat 06.57... Gözümü açtım. Her gün böyleyim. Telefonumun alarmını kurmadan kalkarım ve saatin 06.59, 07.00, 07.02 olduğunu görürüm. Vücudumun biyolojik saatini erken kalkmaya ayarlamıştım. Babam, başarılı olmanın yolunun uykudan çalmaktan geçtiğini söyler. Bununla birlikte gelişimim için uykunun ne kadar gerekli olduğunu da biliyorum. Erken kalkmamı sağlayan kural, erken yatmak. Bu yüzden her gün anemim ya da babamın beni uyandırmasına gerek kalmadan kalkıyorum.

Kalkar kalkmaz her zamanki gibi pencereyi açtım. İlkbaharın kendine has havasını derin derin çekerek ciğerlerime “oksijen banyosu” yaptırdım. Bir süre kuşların sabah konserini din-

ledim. Sonra banyoya geçtim, yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Kıyafetlerimi giyip dün akşamdan hazırladığım okul çantamı kontrol ettim ve mutfağa geçtim. Her ikisi de öğretmen olan annem ve babam birlikte kahvaltı hazırlıyorlardı. Ben de bu iş bölümüne dahil oldum. Buzdolabından reçeli, peyniri ve zeytini çıkardım. Tıp fakültesinde okuyan ablam ise ortalıkta görünmüyordu. Geç saatlere kadar ders çalıştığı için muhtemelen uyuyordu. Buna alışmıştık. Babam tereyağında yumurta yapıyordu. Her gün “Yedikten sonra kontrol edin, bir parmağınız eksik mi?” diye espri yapardı. Yumurtaı gerçekten nefis yapardı.

Ailenin en küçük bireyi olarak ekmek alma görevini yerine getirmek için dışarı çıktım. Ekmek alma yolunda yürüyüşe çıkan emekli Ali amca ile selamlaştık. Saat 07.15. Mahalle fırını-mızda odun ateşinde nar gibi kızarmış ekmekler ve bol susamlı simitler çıkardı. O zaman saat 07.20. Fırıncı Recep amca, bir ekmeği kâğıda sarıp bana uzatırken “Afiyet olsun. Ailene selam söyle.” dedi. Teşekkür edip evin yolunu tuttum. Fırından çıkarken her sabah yaptığım gibi dükkânın üzerindeki dijital tabelaya baktım.

“Askıda Ekmek: 38” yazıyordu. Dünden 8 adet fazla... İnsanlar askıya “iyilik” asıyor ve hiç bilmedikleri insanlara sunuyorlardı. İyiliğin anlamı da tam olarak bu değil miydi?

Eve geldim. Ekmeği dilimleyip masaya bıraktım. Annem çayları doldurdu. Masaya oturduk. Babam çayından bir yudum aldıktan sonra bana dönüp “Dönemin sonuna yaklaşıyoruz. Şunun şurasında karne almanıza bir şey kalmadı. Tatil planlamayı yaptın mı?” diye sordu.

“Yaptım babacığım. Kitaplığımda okunma sırasını bekleyen kitapları okuyacağım. İzlemeyi düşündüğüm filmleri izleyeceğim. Uzun süredir yazmayı planladığım kitabımı yazmaya başlayacağım.”

Annem heyecanla, “Kitap ve film dolu bir tatil, ne güzel!” dedi.

“Ve yazma dolu.” diye ekledi babam.

Kahvaltıyı bitirdik. Evden çıkmadan önce, her zaman yaptığım gibi kapının hemen yanındaki minik panomuza baktım. Annem, aile bireyleri için duyuruları oraya asar, renkli kalemler kullanarak bazen özlü bir söz yazar, emojiler eklerdi. Panodaki yapışkan bir kâğıtta benim için şu not vardı:

*Okul dönüşü fırından 1 tane ekmeğ
alalım. En iyi yaptığımız şeyi yapalım,
gülümseyelim.*

Gülümsedim. Evden çıktım. Mehmet amca arabasını siliyor. Saat 08.00. Bizim mahalle işte böyledir; mahallemin dakik insanları size saati söyler. Bu arada kendimi tanıtmayı unuttum. Ben Asel ve size anlatacağım bir iyilik hikâyesidir.

Okulum yürüme mesafesindeydi ve hesaplarına göre okula ulaşmam tam 9 dakika 32 saniye sürüyordu. Bu süre benim için dolu dolu geçmişti. Bir mahallenin tüm sıcaklığını hissettiğiniz, balkonlardan poğaçalar, kurabiyeler, börekler uzatılan, kedilerin yol arkadaşlığı yaptığı, selamlaşmalarla, hâl hatır sormalarla geçen, pencerelerden dışarı taşan neşeli çocuk seslerinin duyulduğu harika bir yolculuk...

Mahallemiz, kendisini çevreleyen büyük sitelerin arasında, müstakil evleriyle bütünleşen bir mahalleydi. Eski Yeşilçam filmlerindeki sıcaklığı yansıtan, anahtarınızı rahatlıkla komşunuza bırakabildiğiniz, kuşların, kedilerin ve köpeklerin insanlardan kaçmadığı, pencerelerinden mis gibi

çiçek kokuları yayılan, pencere demirlerinde birer kurutulmuş, sokaklarında çocukların top oynadığı, bisiklet sürdüğü, kapı önlerinde tonton teyzelerin sohbet ettiği, “Ev alma komşu al.” “Komşu komşunun külüne muhtaçtır” atasözlerinin yankılandığı sınırsız bir mahalle.

Burası öyle bir mahalleydi ki sabahları horoz sesleriyle uyanılır; yaz aylarında bahçeden toplanan domates, salatalık ve biberlerle kahvaltı yapılırdı. Kışları, evlerin bacalarından öbek öbek dumanlar yükselir, sobaların üzerine portakal kabuğu konulur, kestane pişirilir ve büyükler küçüklere eskimeyen masallar anlatırdı. Sonbaharda dökülen yapraklar tablo gibi manzaralar sunardı. Bahçede yetişen meyvelerden ve sebzelerden komşulara da pay ayrılırdı. Sokaklarında mutlu çocuklar eksik olmazdı. Akşam yemeklerinden bir tabak komşulara yollanırdı. Misafir odaları dolar dolar taşardı. Paylaşım bir yaşam biçimi hâline gelirdi. Acılar ve sevinçler paylaşılırdı. Sevgi kalpten kalbe koşulsuz yayılırdı. Kuşlar, kediler ve köpekler burada insanlardan kaçmazdı.

Bu sıcak ve samimi mahallemiz “beş duyu”ya da hitap ederdi: Balkon ve bahçelerindeki mis

gibi kokular saçan rengârenk çiçekleriyle koklamaya, doğanın en güzel orkestrası olan kuş sesleriyle iştme; her an bir köşede karşımıza çıkacak güzelliklerle görmeye; sevgide ve hüznünde birbirlerine sarılan, kendi olmayı önemseyen sıradan insanlarıyla dokunmaya ve ikram edilen birbirinden lezzetli yiyecekleri ve içecekleriyle tatmaya...

Mahallemizin sakinleri karşılaştıklarında üç şeyi asla unutmazlardı: gülümsemeyi, selam vermeyi, acıda ve sevinçte bir arada olmayı... Sanırım o yüzden mahallemizin adı Sevgi Mahallesi'ydi... Halk otobüslerinin son durağı mahallemizdi ve otobüsün üzerinde -hattın adının yazdığı yerde- mahallemizin ismi yazardı. Hiç abartı yok, bindiğiniz o otobüs sizi "sevgi"ye götürürdü. Son durağa geldiğinizde mahallemiz tüm içtenliğiyle karşıladı sizi. Otobüs şoförüne sorarlardı bazen: "Sevgi'ye gider mi?" O da tebessümle cevap verirdi: "Evet, gider." O otobüs gerçekten de sevgiye giderdi.

Her mahallede bilinen simge insanlar vardır. Bizim mahallemizde bu kişi Mehmet amcaydı. Mehmet amca, Almanya'da uzun yıllar çalışmış, emekli olunca Türkiye'ye, mahallemize yerleş-

mişti. Mahallede kimseyle iletişim kurmazdı. Tek dostu, can yoldaşı, sırdaşı ve değer verdiği şey 1967 model Chevrolet arabasıydı. Koyu kırmızı renge ve parlak jantlara sahip bu araba, yerinden hiç ayrılmazdı. Arabayı arada bir çalıştırır ama hareket ettirmezdi. Herkes Mehmet amcanın arabasına verdiği değeri bildiği için çok dikkatli olurdu. Çocuklar top oynarken kaleleri arabadan uzağa kurar, bisiklet sürerken arabanın yanından geçmezdi. Mehmet amca her sabah arabasını özenle siler, onu, bir insanın insanı sevmesi gibi severdi. Yağmur yağdığında üzerine şemsiye açar, yazın branda çekerdi. Hatta onunla konuşurdu. Ünlü film yapımcılarından, dönem dizisi çeken yönetmenlerden arabasını kiralamak için gelenler olmuştu. Hatta klasik otomobil koleksiyoncularından arabasını satın almak isteyenler olmuştu ama Mehmet amca bu tekliflerin hepsini geri çevirmişti.

Mehmet amca, eşini uzun süre önce kaybetmişti. Her cuma günü eşinin mezarını ziyaret eder, mevsime göre lale, gül ve papatya götürürdü. Eşinin vefatından sonra Mehmet amcanın gülümsediğini hiç kimse görmemişti. Annem, “Kalbin kapısı içeriden açılır, dışarıdan zorlama-

nın anlamı yoktur.” derdi hep. Mehmet amcanın tüm mahalleye kalbinin kapısını açması için belki de tek bir şeye ihtiyacı vardı: Zaman...

Mahallemizde çok güzel bir arkadaşlık ortamı vardı. Özellikle Eslem, Arhan, Bilgin ve Dilek ile çok iyi anlaşıyorduk. Hepimiz aynı sınıftaydık ve 7. sınıfa gidiyorduk. Birlikte kurduğumuz üç kulübümüz vardı. Birincisi, okuduğumuz kitapları her hafta değerlendirdiğimiz “Kitap Okuma Kulübü”ydü. Bu kulübü, Mehmet Akif Ersoy’un arkadaşlarıyla böyle bir kulübü olduğunu öğrendikten sonra kurmuştuk. Kitap kulübümüzün sorumlusu Eslem’di. Diğeri “Film İzleme Kulübü” idi. Onun sorumlusu da Dilek idi. Her hafta izleyeceğimiz filmleri özenle seçerdi. Son kulübümüz ise Türkü Dinleme Kulübü’ydü. Onun sorumlusu bendim.

Arkadaşarımla tam bir ekiptik. Dünyanın en uyumlu kafadarları âdeta bir araya gelmişti.

Eslem hayat doluydu. Enerjisiyle hepimizi etkilerdi. Kitaplar elinden düşmezdi. Tam bir kitap kurduydü. Tüm harçlıklarını kitaba harcardı. Evinde bir ilçeye yetecek kadar çok kitap vardı. Bizim de ödünç almamıza izin verirdi.

Bilgin, adını sonuna kadar yaşatan biriydi.